

Sygn. akt III KRS 41/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. P .

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 marca 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 210, z udziałem J. A. i J. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 sierpnia 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 10 marca 2015 r., nr [...], w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwóch stanowiskach sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, obwieszczonych w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 210 - powołując się na art. 3

ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej jako: „ustawa o KRS”) - postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, kandydatury: J. S. i J. A. (pkt I ppkt 1.). W pkt I ppkt 2. uchwały KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie pozostałych biorących udział w przedmiotowej procedurze konkursowej kandydatur, w tym kandydatury A. B.

W uzasadnieniu uchwały KRS wskazała, że na posiedzeniu w dniu 3 marca 2015 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa jednomyślnie przyjął stanowisko w przedmiocie zarekomendowania Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatur J. A. i J. S.

Odnośnie do kandydatury J. S. Zespół wziął pod uwagę bardzo dobre opinie służbowe dotyczące pracy kandydatki, doświadczenie i odpowiednio długi staż pracy kandydatki. Zespół wziął także bardzo dobrą ocenę uzyskaną przez kandydatkę na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie (oddano 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących” i 20 pkt poparcia). Kandydatka zdobyła bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie: 47 głosów „za”, 8 głosów „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących się” (drugi w kolejności wynik).

Odnośnie do kandydatury J. A. Zespół stwierdził, że kandydatka ta ma duże doświadczenie zawodowe i długi staż pracy w charakterze referendarza sądowego. Ponadto kandydatka uzyskała wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną. Z opinii dotyczącej kandydatki wynika, że kandydatka wykazuje się kwalifikacjami merytorycznymi i posiada niezbędne predyspozycje zawodowe, jak i osobiste, które powinny skutkować powołaniem opiniowanej na stanowisko sędziego sądu rejonowego. J. A. uzyskała również bardzo dobrą opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie (5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” i 25 pkt poparcia). Ponadto kandydatka zdobyła trzeci wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów

okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie: uzyskała 43 głosy „za”, 9 głosów „przeciw” i 11 głosów „wstrzymujących się”.

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi RP rekomendowanych kandydatur z wnioskami o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, dzieląc przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację oraz uznając argumentację Zespołu członków Rady, że pozostali kandydaci zgłoszeni na wolne stanowiska sędziowskie spełniali w mniejszym stopniu brane łącznie, kryteria wyboru, jakimi są doświadczenie zawodowe, uzyskane oceny kwalifikacyjne i poparcie środowiska sędziowskiego. Uwzględniono przy tym warunki powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz kryteria ustalania kolejności kandydatów wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

Rada podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Rada ma za zadanie wybrać najlepszego kandydata spośród zgłoszonych. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności KRS uznała, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatkami spośród wszystkich osób ubiegających się o dwa stanowiska sędziowskie są J. S. i J. A.

Krajowa Rada Sądownictwa, dzieląc stanowisko Zespołu odnośnie rekomendacji J.S., miała na uwadze przede wszystkim wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną pracy kandydatki. Z opinii wynika, że wykazuje się ona znajomością prawa cywilnego i karnego zarówno materialnego i procesowego; zna i umiejętnie stosuje orzecznictwo Sądu Najwyższego i poglądy doktryny. Zwraca uwagę wysoki poziom merytoryczny sporządzonych uzasadnień. Argumentacja prawna jest logiczna i konsekwentna, a przy tym prosta i przejrzysta. Kandydatka w ocenie wizytatora jest osobą rzetelną, solidną i niezwykle kompetentną. Z opinii służbowych dotyczących J. S. wynika, że w ocenie przełożonych posiada bogate doświadczenie, właściwie analizuje stany faktyczne, samodzielnie poszukuje rozwiązań prawnych, jest zaangażowana i sumienna, posiada predyspozycje do wykonywania zawodu sędziego. KRS uwzględniła również jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie oraz bardzo wysoką ocenę jej

kandydatury - 20 pkt poparcia na 25 możliwych do zdobycia. Kandydatka uzyskała bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie uzyskała drugi wynik głosowania.

KRS podzieliła stanowisko Zespołu rekomendujące J.A. na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Rada kierowała się w szczególności wyróżniającą oceną kwalifikacyjną dotyczącą pracy kandydatki. Z opinii wynika, że kandydatka wykazuje się dużą wiedzą prawniczą zarówno w zakresie znajomości zagadnień teoretycznych, jak i prawidłowego stosowania przepisów prawa materialnego i procesowego. Posiada predyspozycje zawodowe i osobiste, które powinny skutkować powołaniem jej na stanowisko sędziego. Z opinii służbowych dotyczących kandydatki wynika, że posiada cechy i umiejętności niezbędne do objęcia stanowiska sędziego. Także z opinii dotyczącej pracy kandydatki w Urzędzie Skarbowym w P. wynika, że wzorowo prowadziła dochodzenia i śledztwa karnoskarbowe, wypełniała obowiązki oskarżyciela publicznego przed sądem, sporządzała wysokiej jakości akty oskarżenia. Kandydatka posiada odpowiednie doświadczenie i długi staż pracy na stanowisku referendarza. Angażuje się w pracę Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Referendarzy Sądowych, w 2012 r. reprezentowała Stowarzyszenie na międzynarodowych konferencjach w Brukseli organizowanych przez E.. Kandydatka podnosi swoje kwalifikacje, W roku akademickim 2010/2011 i 2011/2012 ukończyła dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego na Wydziale Zarządzania i Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu W. z wynikiem bardzo dobrym. KRS wskazała, że J. A. uzyskała jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie oraz bardzo wysoką ocenę jej kandydatury - 25 pkt poparcia na 25 możliwych do zdobycia. Ponadto kandydatka uzyskała bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie uzyskała trzeci wynik głosowania (po U. Ź., w stosunku do której zapadła uchwała Krajowej Rady Sądownictwa przedstawieniu z wnioskiem o powołanie na inne stanowisko) i J. S.

Uwzględniając powyżej przedstawioną argumentację KRS stwierdziła, że osoby, które nie zostały przedstawione przez Radę Prezydentowi RP z wnioskiem o

powołanie na dwa stanowiska sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, nie były, w ramach tego postępowania kwalifikacyjnego, lepszymi kandydatami niż rekomendowane kandydatki. KRS podkreśliła, że o wyborze wskazanych kandydatek zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów ustalania kolejności kandydatów wyrażonych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

Powyższą uchwałę A. P. zaskarżyła odwołaniem do Sądu Najwyższego w zakresie pkt I. ppkt 1., w którym postanowiono o przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie kandydatur J. S. i J. A. oraz w pkt I. ppkt 2. w części, w której postanowiono nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie kandydatury odwołującej się. Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie jednolitych i wystarczająco obiektywnych reguł i kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie;

2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, a także przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie przejawia się w: - pominięciu okoliczności, że odwołująca się ukończyła wyższe studia prawnicze z wyższym wynikiem niż kandydatka J. S. a takim samym jak kandydatka J. A.; - pominięciu okoliczności, że odwołująca się złożyła egzamin sędziowski w 2010 r. z wynikiem znacznie wyższym niż obie kandydatki przedstawione do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie; - pominięciu okoliczności, że

odwołująca się zajmując stanowisko asystenta sędziego - w pełnym wymiarze czasu pracy - a wcześniej odbywając aplikację sądową etatową - również w pełnym wymiarze czasu pracy - jednocześnie dodatkowo wykonywała obowiązki asystenta sędziego w wymiarze ½ etatu, w związku z czym jej doświadczenie zawodowe uznać należy za zbliżone do doświadczenia kandydatek przedstawionych do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie; - pominięciu okoliczności, że odwołująca się uzyskała wyższe od kandydatki J. S. i jedynie nieznacznie niższe od kandydatki J. A. poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie; - pominięciu korzystnej dla odwołującej się opinii kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora, który ocenił kandydaturę ww. jako wyróżniającą się;

3. art. 35 ust. 2 ustawy o KRS przez brak odrębnego porównania wyników zastosowania wobec kandydatów poszczególnych kryteriów oceny i w konsekwencji przekroczenie granic swobodnego uznania przysługującego Radzie;

4. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną, brak sprecyzowania kryteriów, którymi kierowała się Rada dokonując oceny kandydatów, brak wskazania w jakim zakresie kandydatura odwołującej się kryteriom tym odpowiadała, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych kandydatek za wyższe i bardziej odpowiednie.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Odpowiedź na odwołanie wniosła również uczestniczka postępowania J. A. wnosząc o oddalenie odwołania w stosunku do tej uczestniczki postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa - konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 oraz

art. 187 Konstytucji RP) - zostały określone w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest właściwy dla dokonania wyboru najlepszego kandydata spośród osób starających się o stanowisko sędziego. Taka kompetencja jest domeną Krajowej Rady Sądownictwa, natomiast weryfikacja rozstrzygnięć Rady przez Sąd Najwyższy polega zasadniczo na kontroli zachowania przewidzianej procedury (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2011 nr 11, poz. 93). W konsekwencji określonego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy w danym postępowaniu zostały zachowane właściwe kryteria oceny zgłaszających się kandydatów oraz czy przeprowadzono wymagane czynności organów sądowych. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, dotyczy w szczególności przestrzegania przez Radę ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, określonych w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych zwłaszcza w rozdziale 3 ustawy o KRS, w szczególności zaś w art. 33, art. 35 oraz w art. 44 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Rozpoznanie odwołania następuje przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 tej ustawy). Określenie sprzeczności uchwały Rady z prawem, która może stanowić podstawę jej weryfikacji przez Sąd Najwyższy powinno - najogólniej rzecz biorąc - uwzględniać dwa aspekty. Pierwszy dotyczy konstytucyjnie (art. 186 i

art. 187 Konstytucji RP) i ustawowo (por. w szczególności art. 3 ustawy o KRS) określonej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, że do kompetencji Rady należy między innymi rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych. Jest to kompetencja należąca wyłącznie do Krajowej Rady Sądownictwa, której Rada nie traci ze względu na przewidziany tryb odwoławczy od jej uchwał, a z kolei rozpatrując odwołanie Sąd Najwyższy nie przejmuje kompetencji i związanej z nią odpowiedzialności za przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów. Drugi aspekt, zresztą ściśle uzależniony od pierwszego, wiąże się z zasadami postępowania przed Sądem Najwyższym, według reguł postępowania kasacyjnego. W postępowaniu tym nie prowadzi się postępowania dowodowego, gdyż wyjaśnienie istotnych okoliczności już zostało zakończone w postępowaniu przed Radą (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucona w odwołaniu sprzeczność z prawem odnosi się - jak wynika to wprost z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - do uchwały Rady. Ponieważ chodzi o sprzeczność z prawem uchwały Rady, to jeżeli zarzucona sprzeczność odnosiłaby się do przepisów postępowania (por. druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) to powinna wskazać tylko takie uchybienia, które mogły mieć istotny wpływ na zawarte w uchwale Rady rozstrzygnięcie. Jeżeli zaś chodzi o sprzeczność z prawem materialnym, polegającą - jak to wynika z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. - na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, to odwołanie powinno wskazywać przepis (przepisy), który rozstrzygnięcie uchwały Rady narusza.

Rozpatrzenie - z uwzględnieniem przedstawionych wyżej założeń interpretacyjnych - zarzutów odwołania A.P. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 marca 2015 r., Nr [...], nie ujawniło sprzeczności z prawem zaskarżonej uchwały KRS.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym

(art. 2 Konstytucji RP) wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, a w dalszej również do Rady podejmującej uchwałę) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów - w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom - poza oceną kwalifikacji kandydatów - przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków. W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, zgodnie z którym żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie

kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Sąd Najwyższy stwierdza, że zaskarżona przez odwołującą się uchwała KRS respektuje tak rozumiane regulacje zawarte w przepisach art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Odwołująca się zarzucającą sprzeczność zaskarżonej uchwały z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS uzasadnia twierdzeniem o braku wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, a także przekroczeniem zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych, co przejawia się pominięciem tego, że: - odwołująca się ukończyła studia prawnicze z wyższym wynikiem niż kandydatka J. S., a takim samym jak kandydatka J. A.; - odwołująca się złożyła egzamin sędziowski w 2010 r. z wynikiem znacznie wyższym niż obie kandydatki przedstawione do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie; - odwołująca się zajmując stanowisko asystenta sędziego - w pełnym wymiarze czasu pracy - a wcześniej odbywając aplikację sądową etatową również w pełnym wymiarze czasu pracy jednocześnie dodatkowo wykonywała obowiązki asystenta sędziego w wymiarze ½ etatu, w związku z czym jej doświadczenie zawodowe należy uznać za zbliżone do doświadczenia kandydatek przedstawionych do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie; - odwołująca się uzyskała wyższe od kandydatki J. S. i jedynie nieznacznie niższe od kandydatki J. A. poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie; - pominięciu korzystnej dla odwołującej się opinii kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora, który ocenił jej kandydaturę jako wyróżniającą się.

W tak określonym - jak to wyżej wskazano - uzasadnieniu zarzutów odwołania odwołująca się podejmuje próbę podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez KRS, przeciwstawiając im własną ocenę stanowiącego podstawę tych ustaleń materiału dowodowego i wywodząc z niej twierdzenie, że

jest lepszą kandydatką niż kandydaci rekomendowani na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie.

Odnosząc się do tych zarzutów, należy podkreślić jeszcze raz, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Sąd Najwyższy nie przejmując bowiem kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia. W postępowaniu zainicjowanym odwołaniem wniesionym od uchwały Rady podjętej w tym przedmiocie z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c., znajdującego zastosowanie w tym postępowaniu na podstawie art. 44 ust. 3 o KRS, poza gestią Sądu Najwyższego pozostają dokonane przez Radę ustalenia faktyczne i ocena dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13, dotychczas niepublikowany).

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] wynika, że KRS, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie, dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Podkreślić należy, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednak tryb procedowania przez Radę oraz to, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie - dzieląc przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację - wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w

uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi między innymi: doświadczenie zawodowe, uzyskane oceny kwalifikacyjne oraz poparcie środowiska sędziowskiego. Krajowa Rada Sądownictwa, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy - dzieląc stanowisko Zespołu członków KRS - uznała, że w przedmiotowej procedurze konkursowej najlepszymi kandydatami są: J. S. i J. A.. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła swoją uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi RP rekomendowanych kandydatur z wnioskami o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie, dzieląc przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendację oraz uznając argumentację Zespołu członków Rady, że pozostali kandydaci zgłoszeni na wolne stanowiska sędziowskie spełniali w mniejszym stopniu brane łącznie, kryteria wyboru, jakimi są doświadczenie zawodowe, uzyskane oceny kwalifikacyjne i poparcie środowiska sędziowskiego. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła przy tym warunki powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz kryteria ustalania kolejności kandydatów wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

Za rekomendowaniem wskazanych kandydatur przemawiają wyróżniające obie kandydatki oceny kwalifikacyjne, zdobyte doświadczenie zawodowe oraz bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. Według KRS - przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów - w niniejszym postępowaniu nominacyjnym na wybór zasługują kandydatury rekomendowanych kandydatek. Pozostałe zgłoszone w konkursie kandydatury - w tym kandydatura odwołującej się A. P. - w kontekście całościowej oceny wynikającej z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów ustalania kolejności kandydatów wyrażonych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS nie były, w ramach tego postępowania kwalifikacyjnego, lepszymi kandydatami niż rekomendowane kandydatki.

Odwołująca się nie przedstawiła - poza lepszą oceną z egzaminu sędziowskiego oraz lepszą niż J. S. oceną ze studiów prawniczych - argumentów wskazujących na to, że w większym niż jej kontrkandydatki stopniu spełnia kryteria wyboru na wakujące stanowiska sędziowskie. Wbrew twierdzeniom odwołania,

KRS - w ocenie odwołującej się jako kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie w przedmiotowej procedurze konkursowej - oceniła jej kandydaturę w oparciu o wskazane w zaskarżonej uchwale kryteria; wzięła przy tym pod uwagę otrzymane przez odwołującą się oceny ze studiów i z egzaminu sędziowskiego, jednak nie przyznała im najważniejszego znaczenia. W powoływanym już wyżej wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, zgodnie z którym żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów. KRS uwzględniła także ocenę kwalifikacyjną odwołującej się. Rada uznała, że kryteria jakie przemawiają za rekomendowaniem wskazanych kandydatur J. S. i J. A. to oceny kwalifikacyjne, zdobyte doświadczenie zawodowe oraz bardzo wysokie poparcie środowiska sędziowskiego.

Wbrew twierdzeniom odwołania Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także ocenę odwołującej się przez Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie, na którym otrzymała ona 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” oraz 22 punktach poparcia - rekomendowane kandydatki odpowiednio: J. S. 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” oraz 20 punktach poparcia; J. A. 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” oraz 25 punktach poparcia. Odwołująca się pomija jednak w swoim odwołaniu to, że uzyskane na Kolegium poparcie jej kandydatury „nie przełożyło się” na wynik poparcia na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie, na którym otrzymała ona: 18 głosów „za”, 27 głosów „przeciw” przy 16 głosach „wstrzymujących się” (30 pozycja spośród wszystkich biorących udział w konkursie) - rekomendowane kandydatki otrzymały odpowiednio: J. S. 47 głosów „za”, 8 głosów „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących” (drugi w kolejności wynik); J. A. 43 głosy „za”, 9 głosów „przeciw” i 11 głosów „wstrzymujących się” (trzeci wynik).

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest więc wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich

aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczyły o tym, że o wyborze J. S. i J. A. na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie decydowała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena, wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych samych przyczyn nie może być uzasadniony również zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP. Nie jest zasadny także zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jego zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że Sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie

określonego stanowiska sędziowskiego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Z uzasadnienia uchwały nie wynika, aby względem odwołującej się zastosowano inne kryteria oceny, niż te zastosowane przez Radę w stosunku do rekomendowanych kandydatów.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymogów, które powinno spełniać to uzasadnienie. Dlatego też należy przyjąć, że do naruszenia powołanego przepisu może dojść wówczas, gdy uchwała w ogóle nie będzie zawierała uzasadnienia, bądź gdy uzasadnienie zostanie wprowadzone sporządzone, ale jego treść uniemożliwi sądową kontrolę zgodności zaskarżonej uchwały z prawem. Z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że KRS nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Ponadto dla ochrony interesów kandydata nieprzedstawionego z wnioskiem o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim nie jest konieczne posiadanie informacji dotyczących innych kandydatów niewybranych, skoro może on wnieść odwołanie tylko pod takim zarzutem, że to on został bezpodstawnie pominięty, nie może zaś skarżyć uchwały Rady, zarzucając jej pominięcie innego kandydata. Nie ma też żadnych podstaw do uznania za słuszną tezę, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała tym samym wnikliwej oceny jego kandydatury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2013 r., III KRS 209/13 i powołane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego). Rada zaskarżoną uchwałą nie naruszyła przepisu art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności

dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Podkreślić trzeba, że podstawą odwołania od uchwały KRS nie mogą być - stanowiące wyraz subiektywnych odczuć skarżącej - zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie. Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14, dotychczas niepublikowany).

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Podkreślić trzeba, że w rozstrzygnięciu Krajowej Rady Sądownictwa nie zawiera się negatywne określenie kwalifikacji odwołującej się z punktu widzenia przymiotów osoby starającej się o urząd sędziego. Istotą rozstrzygnięcia jest bowiem wybór innej osoby, jako kandydata lepszego, bez jednakże jakiegokolwiek dyskwalifikacji odwołującej się. Wskazane przez nią w odwołaniu cechy,

predyspozycje, kwalifikacje i kompetencje zawodowe, czyniły ją bowiem bardzo dobrym kandydatem na urząd sędziego sądu rejonowego.

Z powyższych przyczyn wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia prawa przez Krajową Radę Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.